

tarkust, ja wägge kidade, agga ei mitte üksipäinis suu ja sannaga, waid ka tõe ja teggudega. Jummal armastab üht rõõmsat andjat, ütleb Paulus, ja kes Jummal armu, heldust, tarkust ja wägge nenda kulutab, et ta waešte peäle armu heidab, nende palwet, kes temma jurest abbi otsiwad, heldešte kuleb; head nou neile annab, kes jo monda asjata katsunud ja kelle nou nüid enam ei hakka; ja kes omma surema jouga teište nõrkust toetab: se on tõešte se rõmus andja, kedda Jummal armastab, ja kes digel wiisil Loja armu ja heldust kidab, ja temma tarkust ja wägge ülle keige asjade sureks peab. Innimene kütwab; agga Jummal annab leikust. Sellepärast ütleb Paulus etteloetud epistlis: Jummal on wäggen kei armu rohkešte teile andma, et teie ikka keikis keigega rahhul ja roh-

ked woite olla keige hea tdele. Et ta sedda ka sell sumwel ja süggisel teinud ja omma kalli leikuse; andidega meid rõmustand; selle eest peame tedda kiitma ja tännama, ja sedda tännašt pühha selle wiisiga pühhas piddama, et ennast temma ette allandame ja ütleme: temma arm on meie salwesiid täitnud, temma heldus meile leiba andnud, temma tarkus meie ja meie lomade ette murret kandnud, ja temma wäggi meid monne kahjo eest hoidnud, mis kartsime, ja monda hädda meist ärra pöernud, mis jo ennešte peäle näggime tullewad.

Se eest on nüid meie kohhus, nendaks kuida ütlin, Jummalat kiita, tänna ja temma sanna kuulda; et küll üks ja tõine kaebab, ja peab kaebama, sest et temma ei leikand, mis temma lotis leikada, egga sanud sedda ennesele